

П. Г. Удхаус

Дългата ръка на Кут
Откачалката

Дори при наличието на годишна рента, достатъчно солидна, за да им спести ударите на Живота, е странно колко малко се променят хората, макар от детството им да ги делят доста години. Навремето, в пансиона на училището, което посещавах, имаше един тип на име Кут. Дж. Дж. Кут. Та той беше известен на всички като Откачалката заради безсмислените и глупави суеверия, които определяха всяка негова постъпка. Момчетата са здравомислещи, практични същества и не проявяват особена търпимост към онзи, който не желае да се присъедини към групичката пушачи зад гимнастическия салон, при това не поради някакви морални скрупули, на които, ако трябва да бъдем справедливи към него, той би погледнал с присмех, а само защото същата сутрин бил видял сврака. Точно така постъпи Дж. Дж. Кут и си спомням, че тогава за пръв път чух да го наричат Откачалката.

Веднъж лепнато, прозвището си остана въпреки факта, че ни хванаха още преди да сме изпушили и по половин цигара и надлежно си го получихме от един мускулест главен учител, което ни подсказа, че свраката на рамото на Кут очевидно е поназнайвала едно-друго. В продължение на пет щастливи години, докато се разделихме и всеки се упъти да търка банките на един или друг университет, никога не се обръщах към Кут по друг начин освен с „Откачалка“ и точно с „Откачалка“ го поздравих, когато един следобед съвсем случайно се срещнахме в Сандаун малко след края на гонката в три часа.

– Успя ли да прибереш нещо от тази? – попитах аз, след като си разменихме поздравии.

– Здравата хлътнах – отвърна Откачалката потиснат, но не и съкрушен, като истински плутократ, който може да си позволи подобни неща. – Бях заложил десетачка на Моя камериер.

– На Моя камериер! – извиках аз, слисан от подобна необяснима подкрепа на животно, което, дори и в предварителното разтъпкване из определеното за целта място на хиподрума беше показало признаци на апатия и изтощение, да не говорим за склонността му да се спъва в собствените си крака. – Какво те накара да направиш това?

– Да, предполагам, че така или иначе нямаше никакви шансове да спечели – съгласи се Кут, – но преди седмица моят камериер, Спенсър, си счупи крака и си помислих, че това може да е поличба.

И тогава разбрах, че въпреки мустаците и няколкото килограма, които беше сложил отгоре, той все още си беше старата Откачалка от момчешките ми години.

– Винаги ли използваш този принцип при залаганията? –

поинтересувах се аз.

– Ами направо ще се учудиш, ако разбереш колко често дава резултат. В деня, когато затвориха леля ми в частната клиника за психично болни, прибрах пет стотачки, като подкрепих Лудата Джейн за Юбилейната купа.

– Да ти се намира цигара? Благодаря.

– О, Господи!

– Сега пък какво има?

– Някой ми е пребъркал джоба – със заекване произнесе Кут Откачалката, като извади треперещата си ръка. – Имах портфейл с почти сто лири, а сега го няма!

В следващия момент с изненада забелязах слаба, примирена усмивка по лицето на моя човек.

– Е, с това стават две – промърмори той сякаш на себе си.

– Две какво?

– Две нещастия. Тези неща винаги вървят по три, знаеш. Всеки път, когато се случи нещо лошо, се стягам и очаквам следващите две. Е, този път, слава богу, остава да се случи само още едно.

– Какво беше първото?

– Нали ти казах, че моят камериер, Спенсър, си счупи крака.

– Според мен това би трябвало да е първото от тройката нещастия на самия Спенсър. Ти къде се вписваш в случая?

– Как къде се вписвам! Знаеш ли какъв зор виждам, откакто го няма! Глупакът, който ми изпратиха от агенцията да го замести, за нищо не става. Я погледни! – Той протегна добре сложения си крак. – На това ръб ли му казваш?

От скромната гледна точка на собствените ми издути на коленете панталони бих го нарекъл идеален ръб, но Откачалката никак не изглеждаше във възторг от него, така че не ми оставаше нищо друго, освен да му препоръчам да стисне зъби и да понесе този удар на съдбата като истински мъж и тъй като след малко удари камбанката за гонката в три и половина, ние се разделихме.

– О, между другото – каза Откачалката преди да тръгне, – ще присъстваш ли на официалната вечеря на възпитаниците на „Рикън“ другата седмица?

– Да, ще дойда. Ъкридж също.

– Ъкридж? Боже мой, не съм виждал стария Ъкридж от години.

– Е, и той ще бъде там. И, предполагам, ще се опита да ти изкръпка някой краткосрочен заем. Това ще бъде третото ти нещастие.

Решението на Ъкридж да присъства на ежегодната вечеря на Старчетата от училището, където двамата с него бяхме – тъй да се каже – получили образование, беше изненада за мен. Защото, макар че по всяка вероятност яденето щеше да бъде вкусно и питателно, кувертът струваше половин златна лира на глава, а от участниците в тържествената сбирка се очакваше да бъдат с вечерно облекло. И макар че Ъкридж понякога разполагаше с десет шилинга, с които се беше сдобил след залагане на фрак или с фрак, който беше взел под наем за десет шилинга, за него беше необичайно да разполага и с двете неща едновременно. Въпреки това той удържа на думата си и в нощта на банката пристигна в квартирата ми за глътка освежител за отскок. Бе облечен безупречно и готов за празненството.

Може би малко нетактично го попитах коя точно банка е обрал.

– Мисля, че само преди седмица ми беше споменал, че ти е тясно около врата.

– Тясно ми беше – потвърди Ъкридж, – по-тясно отколкото с тези проклетите панталони. Никога не си купувай готови официални дрехи, Корки, моето момче. Никога не са достатъчно добри. Но нещата се оправиха. Успях да сеизъмкна от ямата, старче. Миналата събота реализирахме изключителна печалба в Сандаун.

– Реализирахме?

– Фирмата. Нали ти казах, че се явявам съдружник без пряко участие в управлението на бизнеса със залагания на конни надбягвания.

– За Бога! Нима искаш да кажеш, че това наистина носи пари?

– Носи пари? Скъпи мой стари приятелю от детските дни, как би могло да не носи пари? Още отначало ти казах, че това е златна мина. Охолството е на крачка от мен – чака само да протегна ръка. Онзи ден си купих половин дузина ризи. Това може да ти даде представа за какво говоря!

– Колко спечели?

– В известен смисъл – каза Ъкридж разнежено – съжалявам за това благополучие. Искам да кажа, онези стари безпарични дни не бяха чак толкова лоши, Корки, старче, а? Тогава животът имаше вкус. Беше шеметен, ярък, интересен. Пък и винаги съществува опасност, когато човек забогатее, да се отпусне и да се остави течението да го носи. Въпреки всичко обаче, пълният джоб си има и своите хубави страни. Е, общо взето, никак не съжалявам, че успях да направя пачка.

– Колко спечели? – отново попитах аз, вече достатъчно впечатлен. Фактът, че Ъкридж беше купил шест ризи за себе си, вместо да откъдне

моята, говореше за богатство, сравнимо по мащаби с това на граф Монте Кристо.

– Петнайсет лири – каза Ъкридж. – Петнайсет златни лири, моето момче! И то от надбягванията само за една седмица! А не си забравил, че състезанията продължават през цялата година, нали. Месец след месец, седмица след седмица, ние ще се разширяваме, ще се разгъваме, ще се развиваме. Никак няма да е зле, старче, да пуснеш някоя и друга благоразумна приказка тук и там между момчетата на тази вечеря, като ги посъветваш да депозират залозите си при нас. Името на фирмата е Айзък О'Брайън, Блустрийт номер 3, Сейнт Джеймс. Телеграфен адрес Айкобий, Лондон, а нашите представители присъстват на всички официални срещи. Но не споменавай, че съм свързан с фирмата. Не искам да се разчува, тъй като това може да накърни репутацията ми в обществото. А сега, момко, ако не искаме да закъснеем за този гуляй, по-добре да поемаме.

Ъкридж, както вече имах възможност да отбележа, беше напуснал училище, така да се каже, в немилост. Казано направо, той беше изключен, защото беше избягал през нощта, за да посети местния панаир и трябваше да минат доста години на хладно пренебрежение, докато бъде допуснат да членува в Обществото на Старчетата, чиито членове се славаха с неопетнена репутация.

Въпреки това по отношение на патриотизма той не отстъпваше на никого.

По време на пътуването ни към ресторанта, където щеше да се състои вечерята, неговото сантиментално настроение по отношение на доброто старо училище все повече се задълбочаваше и накрая, когато приключихме с храната и започнаха речите, той беше стигнал до онова състояние, в което мъжете така се разчувстват, че канят на дълги съвместни разходки хора, които в по-трезви моменти не желаят да виждат и избягват среща с тях, като се шмугват в тесните странични улички. Ъкридж обикаляше от маса на маса с огромна пура в уста, разказваше спомени и веднага съветваше съвипускниците си, които се бяха добрали до високи позиции в църквата, да депозират залозите си в Айзък О'Брайън, Блустрийт номер 3, Сейнт Джеймс – солидна и заслужаваща доверие фирма с телеграфен адрес Айкобий, Лондон.

Речите на тези вечери винаги се откриват с дълга и претъпкана с цифри тирада от президента, който, поглеждайки крадешком към предварително нахвърляните си бележки, обявява различните отличия, спечелени от Старчетата през изминалата година. Верен на традицията, на

настоящата сбирка той започна с А. Б. Богър („Добрият стар Богър!“ – от Ъкридж), награден със златен медал на Мът-Спивис за изследвания в областта на геологията в Оксфордския университет, продължи със С. Д. Коджър, назначен в ръководството на група енории в Уестчестърската катедрала („Точно така, Коджър, стари друже!“), не пропусна факта, че като награда за работата му по изграждане на фонтаните в Стреслау, Дж. Дж. Суогър е получил от правителството на Руритания Ордена на Сребърната мистрия, трета степен (с кръстосани кирки).

– Между другото – каза президентът в заключение, – преди да приключа искам да кажа още нещо. Едно от старчетата, Б. В. Лолор, ще участва в избори за място в Парламента следващата седмица в Редбридж. Знаем, че много ще се зарадва на помощта ви, ако отскочите дотам и му окажете съдействие.

Той седна на мястото си, а старчето зад него, което оповестяваше тостовите с дробове като ковашки мях, дрезгаво се провикна:

– Господин президент, господа, моля за тишина. Мистър Х. К. Ходжър ще произнесе тост за здравето на присъстващите.

Х. К. Ходжър се изправи с решимост, която може да се види само по лицето на човек, комуто думите на прежеговорившия са напомнили за историята с двамата ирландци. А компанията, похапнала до насита, е притихнала, готова да го удостои със снизходително внимание.

Това обаче не се отнасяше за Ъкридж. Той беше вперил разчувстван поглед към стария си приятел Лолор, седнал в отсрещния край на масата. Настаняването на присъстващите на подобни събития бе така организирано, че съвипускниците да седят на една маса, а бъдещият представител на Редбридж в Парламента беше част от нашия випуск.

– Ей, Клюн, стари друже – провикна се Ъкридж, – вярно ли е това?

Бъдещият член на Парламента бе удостоен от своите съученици с това изразително прозвище заради представителния, но доста голям нос, увенчаващ фасадата му. Подобни момчешки недъзи никога не се забравят от околните, но аз самият никога не бих си помислил да се обърна по този начин към Б. В. Лолор, защото макар и мой връстник, годините го бяха направили твърде достолепен. Подобни скрупули обаче не тревожеха ума на Ъкридж. Той произнесе обидната дума с пиянски рев, толкова мощен, та накара Х. К. Ходжър да произнесе грешно следващата дума и да загуби нишката на мисълта си.

– Шт! – изсъска президентът, хвърляйки укорителен поглед към нашата маса.

– Шт! – присъедини се и Б. В. Лолор, като изкриви в гримаса

гладкото си лице.

– Добре де, ама истина ли е? – продължи да упорства Ъкридж.

– Разбира се, че е – прошепна Лолор. – Тихо!

– Тогава, дявол да го вземе – извика Ъкридж, – разчитай на мен, млади Клюне. Аз ще бъда до теб. Няма да пожалия усилия, за да ти помогна. Можеш да разчиташ, че аз ще...

– Моля ви! Там, на онази маса – каза президентът, като се надигна, докато Х. К. Ходжър, който точно беше стигнал до „Тогава, ако щете вярвайте, аз трябваше да...“, замълча обидено и подръпна покривката.

Ъкридж утихна. Ала неговото предложение за помощ не беше миолетна пиянска приумица, която би могла да бъде забравена на следващия ден. Няколко сутрини по-късно, аз все още се излежавах, когато той нахлу, пременен за път до последното копче и с очукан куфар в ръка.

– Тъкмо тръгвам, момко, тъкмо тръгвам!

– Чудесно! – казах аз. – Довиждане.

– Корки, мой човек – прогърмя Ъкридж, като седна върху леглото, което изскърца, и отрови въздуха със зловонния си тютюн. – Тази сутрин се чувствам щастлив. Окрилен. И защо? Защото върша нещо от алтруистични подбуди. Ние, Корки, заетите делови хора, сме склонни да изключим алтруизма от живота си. Твърде склонни сме да се запитаем: „Каква е моята печалба от това?“ и ако след проучване установим, че такава няма да има, забравяме за идеята. Ето защо тази работа ме прави толкова дяволски щастлив. Днес заминавам за Редбридж и каква ще бъде моята печалба от това? Никаква. Никаква, моето момче, освен чисто неподправено удоволствие да помогна на един стар съученик в затруднение. Ако мога да направя нещо, колкото и малко да е то, за да помогна на младия Клюн да събере най-много гласове, това ще бъде достатъчна награда за мен. Ще си свърша моята работа, момко, а може да се окаже, че тъкмо тя е онази дреболия, която ще донесе крайната победа. Ще отида там и ще говоря...

– О, сигурен съм, че ще го направиш.

– Не знам кой знае колко за политиката, вярно е, но мога да назубря достатъчно, за да си свърша работата. Хулите трябва да свършат работа в случая, а мен страшно ме бива да хуля. Знам за какво става въпрос. Обвиняваш противниковия кандидат във всички недостойни постъпки, за които можеш да се сетиш, без да стигаш докрай, разбира се, за да не му дадеш възможност да заведе дело за клевета. А сега, от теб, Корки, стари ми друже, искам да...

– О, Господи! – изстенах аз при тези познати думи.

– ...ми поизгладиш тази предизборна песен. Седял съм цяла нощ да я пиша, но виждам, че тук-там куца. За половин час можеш да я оправиш. Изглади я, момко, и без да се помайваш я прати в хотел „Бул“, Редбридж, днес следобед. Може би тъкмо тя ще бъде средството да изтикаме Клуона на финалната права с един нос преднина.

Той изтрополя навън забързано и тъй като вече беше невъзможно да заспя, взех листа, който Ъкридж беше оставил, и зачетох стиховете.

Бяха добре замислени, ала не ставаха за нищо. Ъкридж не беше поет, иначе не би се опитал да римува „Лолор“ с „коридор“.

Докато закусвах, ми хрумна доста стегната и точна фраза, а и думите на Ъкридж, че дълг на всички стари съученици е да се притекат на помощ на кандидата се въртяха из главата ми като досадна муха, затова прекарах предиобеда в съчиняване на нова епическа песен. Успях да привърша до обяд и след като я изпратих до хотел „Бул“, се запътих да хапна, обзет от онова чувство на удовлетворение, което, според Ъкридж, е присъщо на алтруистите. Разхождах се бавно по Пикадили, като се наслаждавах на цигарата след сития обяд, когато неочаквано срещнах Кут Откачалката.

По симпатичното лице на Откачалката се четеше смесица от раздразнение и задоволство.

– Случи се – каза той.

– Какво?

– Третото нещастие. Казах ти, че ще се случи.

– Сега пък какъв е проблемът? Да не би Спенсър да си е счупил и другия крак?

– Откраднаха ми колата.

Щеше да бъде прилично от моя страна да покажа любезно съчувствие, но от най-ранни години винаги ми е било трудно да устоявам на изкушението да се отдавам на лекомислие и шеговитост, когато си имам работа с Кут Откачалката. Той беше толкова неприлично богат, че нямаше право да има подобни неприятности.

– Хайде, хайде – казах аз, – лесно можеш да си вземеш друга. В днешно време фордовете са направо без пари.

– Не беше форд – извреця обидено Откачалката. – Беше чисто нов уинчестър-мърфи. Само преди месец платих хиляда и петстотин лири за него, а сега го няма.

– Къде го видя за последен път?

– Не съм го видял последен. Шофьорът го докарал до апартамента

ми сутринта, но вместо да остане при него, както би трябвало да направи, докато се приготвя, отскочил зад ъгъла да си купи чаша кафе, така разпръва! И когато се върнал, тя била изчезнала.

– Чашата с кафе ли?

– Колата, глупчо. Колата била изчезнала. Някой я откраднал.

– Предполагам, че си уведомил полицията?

– Сега съм се запътил към Скотланд Ярд. Току-що ми хрумна. Имаш ли представа каква е процедурата? За първи път съм замесен в подобно нещо.

– Даваш им номера на колата, а те уведомяват полицейските участъци из цялата страна да я търсят.

– Ясно – каза Кут Откачалката, като живна малко. – Това звучи доста обещаващо, нали? Искам да кажа, че рано или късно някой ще я забележи.

– Да – казах аз. – Разбира се, първото нещо, което един крадец ще направи, ще бъде да свали табелата с номера и да я замени с фалшива.

– О, Господи! Наистина ли?

– А след това да преобядиса колата в различен цвят.

– Виж ти!

– Все пак полицията успява да ги открие. След години ще попаднат на нея в някоя стара плевня, с разбито купе и изваден двигател. След това ще ти я върнат и ще поискат да им платиш наградата. Но, всъщност, трябва да се молиш никога да не си я получиш обратно. Тогава цялата история ще бъде истинско нещастие. Ако си я получиш непокътната след няколко дни, това няма да бъде никакво нещастие и третата поредна трагедия ще продължи да ти виси над главата както преди. А кой знае какво може да се окаже тя. Ти донякъде изкушаваш Провидението, като искаш да намесиш Скотланд Ярд.

– Да – каза Кут Откачалката колебливо. – Все едно, знаеш ли, мисля, че ще го направя. Искам да кажа, в края на краищата, един уинчестър-мърфи за хиляда и петстотин лири си е уинчестър-мърфи за хиляда и петстотин лири, откъдето и да го погледнеш, нали?

Което показва, че дълбоко някъде и у най-суеверните хора може би се таи зрънце здрав разум.

Първоначалното ми намерение беше участието ми в допълнителните избори в окръг Редбридж да не надхвърля написването на три куплета за химна в прослава на Лолор Клюна и изпращането на поздравителна телеграма в случай, че той спечелеше. Но се случиха две неща, които ме накараха да променя мнението си. Първото беше прясно хрумналата

ми идея, че в качеството си на млад журналист можех да спечеля от тази история няколко лири с „Интересна информация“ („Как се печелят модерни избори: С усмивка за гласуването!“); второто, че откакто замина, Ъкридж не беше престанал да ми изпраща телеграма след телеграма, една от друга по-провокиращи, което в края на краищата разпали искрата на любопитството ми.

По-долу прилагам примери:

„Чудесен развой. Вчера произнесох три речи. Изборната песен сензация. Пристигай. ЪКРИДЖ.“

„Местните считат Клуна за безспорен фаворит. Вчера произнесох четири речи. Изборната песен печели гласове. Пристигай. ЪКРИДЖ.“

„Победата се вижда. Вчера говорих на практика цял ден. Изборната песен предизвиква фурор. Дечицата си я припаят в креватчетата. Пристигай. ЪКРИДЖ.“

Оставям на който и да е млад автор да каже дали човек, който през живота си е написал един-единствен текст за предизборна песен, би могъл да устои на тази атака. С изключение на една песен за мюзикхол („Мамо, тя ме щипе по крака“, изпята от Тим Симс, Свенливиия комик, в Пийбълс Хиподроум и свалена от програмата поради всеобщо настояване още след първото представление), нито една написана от мен дума не беше пята пред и от публика. Естествено, изпитвах радостно вълнение, като си представях как хилядите просветени избиратели в Редбридж – или поне правилно мислещата част от него – реват с всичка сила тези благородни строфи: „никой враг коварен родината не ще сломи, щом на Английската държава Лолор кормилото държи!“

Изобщо не бях помислял дали беше технически правилно да описвам като кормчия на държавния кораб човек, който по всяка вероятност щеше да прекара цялата си парламентарна кариера в пълно мълчание, гласувайки покорно така, както водачът на парламентарната група щеше да му заповяда. Единственото, което ме интересуваше, беше, че звучи добре и исках да го чуя. Освен това имах възможност, която твърде вероятно никога повече нямаше да се повтори, да видя как Ъкридж се излага пред многобройна публика.

Заминах за Редбридж.

Първото нещо, което видях на излизане от гарата, беше един много голям плакат, от който ме гледаше изразителното лице на Лолор Клуна,

с надпис:

ЛОЛОП ЗА РЕДБРИДЖ

Това беше добре, но непосредствено до него, очевидно поставена от ръката на противник, имаше карикатура на този плакат, която подчертаваше внушителния нос на моя приятел по начин, който според мен далеч надхвърляше границите на почтения дебат. Под нея се мъдреха думите:

НАИСТИНА ЛИ ИСКАТЕ ТОВА ЗА ЧЛЕН?

На което, ако бях все още колебаещ се жител на избирателния район, със сигурност бих отговорил „Не!“, защото в този гротескно удължен нос имаше нещо, което приписваше на човека, без никаква надежда за обжалване, всички неприятни качества, които един член на Парламента би могъл да притежава. От пръв поглед се виждаше, че става дума за човек, който, ако бъдеше избран, щеше да използва цялата си подмолна хитрост, за да намали бюджета на военния флот, да обложи с данъци храната на бедните и да нанесе поредица от удари върху устоите на дома. И като че ли това не беше достатъчно, та само няколко метра по-нататък имаше плакат, който покриваше почти цялата страна на една къща, и с прости, ясно разбираеми черни букви, големи по трийсетина сантиметра, обявяваше:

ДОЛУ КЛЮНА
ТОЗИ ВОДОЛИВНИК
В ЧОВЕШКИ ОБРАЗ

Трудно ми беше да проумея как моят стар съученик след една седмица в постоянната компания на подобни злостни обиди по повод неговия външен вид, можеше да понася гледката на собственото си лице в огледалото за бръснене всяка сутрин. Споделих това с Ъкридж, който беше дошъл да ме посрещне на гарата с разкошен автомобил.

– О, това е нищо – каза Ъкридж дрезгаво. Първото, което ми направи впечатление у него, беше, че гласните му струни очевидно са били свръхнатоварени от последната ни среща насам. – Най-обикновена размяна на предизборни любезности. Когато завием зад следващия ъгъл, ще видиш плаката, който пък ние поставихме. Екстра работа.

Обещанието на Ъкридж отговаряше на истината. Само един поглед, докато минавахме край него, ми беше достатъчен, за да установя, че

избирателите в Редбридж се намираха в изключително неприятното положение да избират между Клюна, който беше изрисуван на улицата, която отминахме и този грозник, който се изпречи пред очите ми сега. Мистър Хърбърт Хакстъбъл, противниковият кандидат, изглеждаше не по-малко надарен от природата откъм уши, точно както неговият противник откъм нос и художникът не беше подминал този отличителен белег. И наистина, като се изключеха тясното лице с близко разположени очи и уста на убиец, изглеждаше, че мистър Хакстъбъл е само уши. Те бяха увиснали и се развяваха около лицето му като пътна чанта и аз отвърнах поглед ужасен.

– Нима искаш да кажеш, че ви е позволено да правите подобни неща? – невярващо попитах аз.

– Скъпи стари друже. Това е просто формалност. Противниковият отбор ще се чувства неудобно и ще бъде разочарован, ако не ги правиш. А откъде са разбрали, че наричаме Лолор „Клюна“? – попитах аз, защото този въпрос не ми даваше мира. Обективно погледнато, това бе единственото име, с което Лолор можеше да бъде наричан, но подобно обяснение никак не ме задоволяваше.

– Това – призна Ъкридж – до голяма степен беше моя грешка. – Първият път, когато говорих на митинг, малко се поувляхох и стана така, че се обърнах към стареца с неговото прозвище. Клюна ми беше малко сърдит за това известно време.

– Напълно го разбирам.

– Но това вече е минало – жизнерадостно заяви Ъкридж. – Ние сме големи приятели. Той разчита на мен за всяко нещо. Вчера многословно ми призна, че ако го изберат, това ще се дължи в голяма степен на моята помощ. Фактът, момко, е, че пожънах страхотен успех сред многоглавата хидра. Очевидно им харесва да ме слушат, когато говоря.

– Обичат да се смеят, а?

– Хайде сега, младежо – укорително каза Ъкридж, – това не е подходящият тон. Докато си тук трябва да обуздаеш този дух на лекомислие. Това е дяволски сериозна работа, Корки, старче, и колкото по-рано го осъзнаеш, толкова по-добре. Ако си дошъл тук да се присмиваш и подиграваш...

– Дойдох да чуя как пеят моята предизборна песен. Кога я пеят?

– О, на практика през цялото време. Може да се каже – непрекъснато.

– В баните си?

– Повечето от гласоподавателите тук не се къпят. Ще го разбереш,

когато стигнем на Бискит роу.

– Какво е Бискит роу?

– Това е онзи квартал на града, където живеят момчетата, които се бхтят във фабриката за бисквити на Фич и Уеймън, момко. Те са, така да се каже – заяви Ъкридж важно, – колебаещият се елемент в града. Останалите са се определили ясно и безусловно. Те или безрезервно подкрепят Клюна, или са луди по Хакстъбъл – но тези момчета от бисквитената се колебаят. Затова трябва да ги обработим много внимателно.

– О, ти ще ги обработваш, така ли?

– Ние – поправи ме Ъкридж.

– Не и аз!

– Корки – твърдо отсече Ъкридж, – стегни се. Извиках те тук, за да ми помогнеш да обработя тези тиквеници от бисквитената фабрика. Къде остана патриотизмът ти, момко? Нима не искаш старият Клюн да влезе в Парламента, а? Трябва да опънем всяка жила. Трябва да хванем здраво плуга. Работата, с която ти трябва да се заемеш, е целуването на бебчетата...

– Няма да целувам проклетите им бебчета!

– Ще ги целуваш, момко, освен ако не искаш да прекараш остатъка от живота си, когато вече ще бъде твърде късно, в безполезни самообвинения, че старият Клюн е загубил на финала заради твоята жалка страхливост. Помисли, старче. Прояви алтруизъм! Може да стане така, че твоите усилия да се окажат решаващият фактор в тази отчаяна надпревара с почти изравнени шансове.

– Какво искаш да кажеш с това, че надпреварата е отчаяна с почти изравнени шансове? В пороя от телеграми, с които ме заля, ти ми пишеше, че победата на Клюна е в кърпа вързана.

– Това беше само за да заблудя онзи тип в телеграфа, за когото подозирам, че е от лагера на противника. Всъщност, между нас казано, всичко виси на косъм. Няколко гласа в едната или другата посока ще решат играта.

– Защо ти не целуваш проклетите ревльовци?

– Има нещо у мен, което ги плаши, момко. Опитах един-два пъти, но само отблъснах няколко ценни гласоподаватели, като изплаших скъпоценното им потомство така, че изпадна в нервна криза. Мисля, че не им харесват очилата ми. Но ти... ти – каза Ъкридж с възмутително преувеличение – идеално пасваш за целуване на бебчета. Още когато те видях за пръв път, си казах: Ето един от хората, предопределени от природата да целуват бебчета. Веднага щом започнах да обработвам тези хора

и разбрах срещу какво съм изправен, се сетих за теб. Корки е човекът, казах си, човекът, който ни трябва, е Корки. Добре изглежда. И не само добре изглежда, но изглежда мил. Ще те харесат, момко. Бебчетата могат да се доверят на лицето ти...

– Слушай сега...

– А и няма да продължи дълго. Само няколко улици и свършваме. Така че, стегни се, момко, и се дръж като мъж. Клюна ще даде чудесна вечеря в твоя чест довечера в хотела. Знам, че ще има и шампанско. Не преставай да мислиш за това и всичко ще ти се стори лесно.

Обработването на гласоподаватели е въпрос, за който е нужно доста време, ако бъде обстойно разгледан. Според мен, това общо-взето е противна практика. Домът на един англичанин е неговата крепост и на мен ми се струва непоносимо точно когато си се съблякъл по риза и си се настанил удобно да изпушиш успокояваща нервите лула, да позволиш на някакви абсолютно непознати досадници да се намърдат при теб и да те тормозят с противното си ласкателство и безочливо любопитство за кого точно смяташ да гласуваш. И макар че нямам желание да се впускам надълго и широко в преживяванията си на Бискит роу, трябва да кажа, че на практика всеки жител на този кален и мръсен квартал напълно споделяше мнението ми по въпроса. Никога преди не бях срещал група мъже, които така последователно да проявяват нескрита враждебност. Оглеждаха ме, смръзили вежди, отговаряха на моята нескопосна любезност с груби едносрични думи, дърпаха бебчетата си далеч от мен и ги скриваха, пищящи, в някой далечен край на къщата. Общо взето, доста обезкуражаващо преживяване, бих казал, което показваше, че що се отнася до Бискит роу, Лолор Клюна нямаше да спечели нито един глас на изборите.

Ъкридж прие с насмешка тази черногледа прогноза.

– Скъпи ми стари друже – жизнерадостно извика той, когато вратата на последната къща се затръшна след нас и аз изложих пред него заключенията, до които бях стигнал, – не трябва да им обръщаш внимание. Те просто са си такива. Към всички се отнасят като към най-долна смрадлива подметка. Ами че на един от поддръжниците на Хакстъбъл му строшиха главата именно в тази къща, която току-що напуснахме. Според мен изгледите са твърде обещаващи, момко.

За моя изненада така смяташе и самият кандидат. Когато приключихме с вечерята и си приказвахме, пушейки пури, а Ъкридж шумно похъркваше в креслото, Лолор Клюна се изказа доста самоуверено за своите шансове.

– И колкото и да е странно – каза Клюна, потвърждавайки онова, на което досега бях гледал като на най-обикновено неоправдано перчене на Ъкридж, – човекът, който наистина ще ми е помогнал най-много от всички, ако ме изберат, е старият Ъкридж. Разбира се, речите му са на самата граница с клеветата, но той определено умее да говори пред публика. През изминалата седмица успя да се превърне в доста популярна фигура в Редбридж. Всъщност, трябва да ти призная, че тази негова известност понякога ме изнервя. Знам колко безотговорен може да бъде и ако се превърне в център на някакъв скандал, това със сигурност ще означава поражение за мен.

– Какъв скандал?

– Понякога във въображението ми изниква ужасна картина – каза Клюна, като потръпна леко – как някой от неговите кредитори изведнъж се изправя сред публиката и го избличава, тъй като не е платил за чифт панталони или нещо друго.

Той погледна тревожно към спящата фигура.

– Няма причина да се притесняваш, ако продължи да носи този костюм – казах аз успокоително, – защото по една случайност го е задигнал от мен. Чудех се защо ми изглежда толкова познат.

– Е, както и да е – заяви Клюна с непоколебим оптимизъм, – предполагам, че ако е имало да се случва нещо подобно, досега да се е случило. Той говори по митинги цялата седмица без подобни издънки. Ще го оставя да открие последното ни събрание утре вечер. Той умее да подгръва публиката. Ти, разбира се, ще дойдеш, нали?

– Нищо не би могло да ме спре, ако ми предстои да видя как Ъкридж подгръва публиката.

– Ще се погрижа до получиш място на подиума. Ще бъде най-голямото събрание от всички, които сме провели досега. Гласуването ще бъде на следващия ден и това ще бъде нашата последна възможност да убедим онези, които все още не са решили за кого да гласуват.

– Не знаех, че такива хора посещават събранията. Мислех, че публиката винаги държи твърдо за оратора.

– В някои избирателни райони може и да е така – мрачно отвърна Клюна, – но това определено не се отнася за Редбридж.

Огромното събрание в подкрепа на кандидатурата на Лолор Клюна се проведе в известната с грозотата си Зала на Обединените механици. Докато седях на подиума в очакване на началото, до мен достигаха разнородни миризми на прах, непрани дрехи, портокалови обелки, тебешир, дърво, гипс, помада и на Обединените механици, които образуваха

сложна по състав и богата по съдържание смес, която, започнах да предчувствам, най-вероятно щеше да се окаже извън границите на поносимостта. Смених си мястото, за да седна до малка, но изглеждаща обещаващо врата, през която щеше да бъде възможно, ако се наложеше, да се оттегля незабелязано.

Принципът, по който се избират председателите на подобни събрания, сигурно ви е достатъчно добре познат, за да се впускам в подробности, но в случай, че някои мои читатели не са на „ти“ с начина на действие на политическата машина, трябва да обясня, че почетната длъжност не може да получи никой по-млад от осемдесет и пет години, като предимство имат хората с аденоиди. (болезнен израстък в носно-гърлената кухина, трета сливица, бел. пр.) В случая с Лолор Клуна организаторите бяха надминали себе си и бяха избрали първенца на класа. В допълнение към аденоидите, многоуважаваният маркиз на Крикълуд изглежда се беше родил (и все още продължаваше да стиска) с огромен и парещ картоф в устата, а ораторските си умения беше придобил в кореспондентски курс по пощата. Успях да разбера първото му изречение – че ще ни отнеме само момент – но цели петнайсет минути след това стоях объркан. По мърдането на адамовата му ябълка разбирах, че още говори, но какво точно казваше дори не можех да се досетя. И тъй като вратата до мен безмълвно ме подканяше да се възползвам от възможността, която ми предоставя, аз се промъкнах тихо през нея и я затворих след себе си.

Като се изключи факта, че председателят беше изчезнал от погледа ми, положението ми не се беше подобрило съществено. Сценичните ефекти в залата не бяха успели да ме очароват, но и тук нямаше нищо ободрително, на което да спра поглед. Бях се озовал в покрит с каменни плочи коридор с боядисани в отровназелено стени, който завършваше с ред стъпала. Тъкмо се канех нехайно да поема към тях, за да ги проуча по-подробно, когато чух нечий стъпки и в следващия миг пред погледа ми изникна шлем, последван от червендалесто лице, синя униформа и големи здрави боти – придавайки завършен вид на един полицай, който тръгна право към мен по коридора с отмерени крачки, сякаш беше на обход из района си. Лицето му изглеждаше строго и неодобрително и приписах това на факта, че току-що бях запалил цигара – най-вероятно на място, където пушенето не се поощряваше. Пуснах цигарата и виновно я стъпках с тока на обувката си – постъпка, за която още в следващия миг съжалих, защото самият полицай извади една от дълбините на куртката си и ме помоли за огънче.

– Не ми е позволено да пуша по време на дежурство – непринудено обясни той, – но не виждам нищо лошо в това да запали една цигара.

Сега видях, че онова, което бях взел за строго и неодобрително изражение, е било просто официална маска. Съгласих се, че няма нищо лошо в това човек да запали цигара.

– Започна ли събранието? – попита полицаят, като кимна с глава към вратата.

– Да. Председателят точно произнасяше встъпителните реплики, когато излязох.

– А! По-добре да им дадем малко време да загреят – загадъчно каза той.

В продължение на няколко минути се възцари спокойно мълчание, докато миризмата на евтин тютюн се конкурираше с другите миризми в коридора.

След малко обаче тишината беше нарушена. От невидимата зала долетя слабо ръкопляскане, а после се разнесе мелодия. Аз се сепнах. Не беше възможно да различа думите, но енергичният ритъм нямаше как да се сбърка:

Тъм-тъмти-тъмти-тъмти-тъм.

Тъм-тъмти-тъмти-тъм.

Тъм-тъмти-тъмти-тъмти-тъм.

Тъм-тъмти-тъмти-тъм.

Тя беше! Трябваше да бъде тя! Аз поруменях, изпълнен със скромна гордост.

– Това е мое – казах, като се опитах думите ми да прозвучат равнодушно.

– Ъ? – попита полицаят, който беше изпаднал в дълбок размисъл.

– Това, което пеят. Мое е. Моята предизборна песен.

Стори ми се, че полицаят ме изглежда странно. Може и да беше с възхищение, но на мен ми заприлича повече на разочарование и неодобрение.

– Ти да не си на страната на Лолор? – навъсено попита той.

– Да. Аз написах неговата предизборна песен. Сега я пеят.

– Аз съм против него, напълно, от дъното на душата си – натъртено произнесе полицаят. – Никак не ми харесват възгледите му – подмолни, тъй им викам. Подмолни.

Нямаше какво да отговоря. Тази разлика в мнениятабеше

неприятна, но това беше положението. В края на краищата, нямаше никаква причина политическите различия да помрачат началото на едно хубаво приятелство, готово да покълне сред отровнозелените стени на коридора, собственост на Обединените механици. Не трябваше да го вземам навътре, това беше правилната тактика. Опитах се внимателно да насоча разговора към теми, които не бяха толкова спорни.

– Това е първото ми посещение в Редбридж – словоохотливо започнах аз.

– Ъ? – измуча полицаят, но виждах, че това никак не го интересува. Той довърши цигарата си с три бързи дръпвания и я стъпка. И след като го направи, видът му стана някак странно решителен и напрегнат. Изпъкналите му като на варена риба очи сякаш казваха, че прахосването на време вече беше приключило и беше дошъл ред за изпълнение на полицейските задължения. – Оттук ли се минава за подиума, господине? – попита той, като кимна към към вратата.

Не мога да кажа защо, но в този момент внезапно ме обзе лошо предчувствие.

– Защо искате да идете на подиума? – разтревожен попитах аз.

Вече не можех да сбъркам страховития му поглед с официална маска. Толкова студ и мраз се бяха концентрирали в него, че все едно леден юмрук ме фрасна в слънчевия сплит и аз неволно отстъпих към вратата.

– Не е ваша работа – строго отсече той – защо искам да ида на подиума. Ако искате наистина да знаете – продължи той с внезапната непоследователност, отличаваща великите умове, – ще арестувам един тип.

Макар и малко обидно за Ъкридж, аз веднага реших, че ако някой на подиума беше заплашен от арест, то именно той беше човекът. Имаше поне още двајсетина ревностни поддръжници на Клюна, насядали зад председателя отвъд тази врата, но нито за миг не допуснах възможността, че именно някой от тях е цел на ръката на закона. Само миг покъсно се оказа, че инстинктът ми не ме е излъгал. Пеенето беше престанало и пространството на залата бе уплътнено от гръмовен глас. Той говореше, после беше прекъснат от гръмогласен смях, след което отново заговори.

– Той е – кратко каза полицаят.

– Трябва да има някаква грешка – подех аз. – Това е моят приятел, мистър Ъкридж.

– Нито знам името му, нито ме е грижа как се казва – категорично заяви полицаят. – Но ако той е едрият тип с очилата, дето е отседнал в

„Бул“, точно той ми трябва. Той може и да е 'ного смешен и забавен оратор – изрече полицаят ядно, докато доволен изблик на смях посрещна вероятно поредната острота за сметка на страната, която блюстителят на реда очевидно подкрепяше, – но това няма никакво значение, защото ще трябва да дойде с мен до участъка и да обясни откъде притежава крадена кола, за която е изпратено запитване от централата.

Сърцето ми се сви. Пред очите ми просветна.

– Кола? – с разтреперан глас попитах аз.

– Кола – каза полицаят.

– Да не би името на джентълмена, подал жалба, че колата му е била открадната, да е Кут? Защото...

– Не зн...

– ...защото ако е така, е станала грешка. Мистър Ъкридж е личен приятел на мистър Кут и...

– Не знам името на човека, чиято кола е открадната – троснато отвърна полицаят. – Знаем само, че има изпратено запитване, а този тип се движи с нея.

В този момент, както се бях притиснал към вратата, нещо твърдо се заби в гърба ми. Крадешком опипах с ръка зад мен и пръстите ми попаднаха на ключ. Полицаят се беше навел, за да вдигне тефтерчето, което беше изпуснал. Аз лекичко завъртях ключа и го пуснах в джоба си.

– Бъдете така любезен да се дръпнете малко, за да стигна до вратата – каза полицаят заплашително, като се изправи. Той поекспериментира с дръжката. – Ама тя е заключена!

– Нима? – казах аз. – Така ли?

– Как излязохте през тази врата, щом е заключена?

– Тя не беше заключена, когато излязох.

За миг той ме изгледа подозрително, после почука настоятелно с голямото червено кокалче на пръста си.

– Ш-ш-ш! Ш-ш-ш! – разнесе се възмутен шепот през ключалката.

– Никакво „ш-ш-ш!“ – грубо отсече полицаят. – Отворете тази врата, ясно ли е? – И замени червеното кокалче с подобния си на овнешки бут юмрук. Звукът от блъскането му отекна из коридора като далечна гръмотевица.

– Моля ви – възроптах аз, – смущавате събранието.

– Аз искам да смутя събранието – отвърна силният мъж, който в никакъв случай не беше мълчалив. И в следващия миг, за да докаже, че в действията е също толкова добър колкото и в думите, той отстъпи една-две крачки, вдигна великанския си крак и замахна.

Строителят на Залата на Обединените механици беше свършил както трябва работата си, но едва ли му е минавало през ум, че могат да възникнат извънредни обстоятелства, които да доведат до сблъсък между вратата му и полицейски крак. Може би вратата щеше да издържи на по-слаб натиск и малтретиране, но срещу тарана в полицейска униформа тя се оказа безсилна. С остър звук, подобен на вика на протестиращ човек, вратата поддаде. Тя се люшна назад и пред очите ми се разкри гледка на множество стреснати лица. Не знам дали основната част от публиката в залата беше чула трясъка, но той със сигурност беше направил впечатление на малката група на подиума. Долових бързо движение на фигури към мястото на суматохата – различих тази на председателя, който гледаше смаяно като изненадана овца, и на Ъкридж, който пък хвърляше кръвнишки погледи. В този момент полицаят прекрачи отломките и препречи гледката.

Само миг по-късно в мен не остана никакво съмнение дали ставащото беше привлякло интереса на публиката. От всички ъгли на залата се разнесе смутена гълчава и като се озовах бързо на подиума, видях, че ръката на Закона вече се беше стоварила. Тя беше сграбчила Ъкридж за рамото със здрава хватка пред очите на всички присъстващи.

Полицаят имаше само минутка преди врявата да достигне своя апогей, през която съществуваше възможност да бъде чут. Той умело се възползва от тази възможност. Като отметна глава, ченгето изрева така, сякаш даваше показания пред глух съдия.

– Той е от-крад-нал ав-то-мо-бил! А-рес-тувам го защото е открад-нал ав-то-мо-бил! – извика той и всички успяха да чуят думите му. А после, с внезапната бързина на човек, свикнал да разделя углавни престъпници от приятелите им, той изчезна, и Ъкридж изчезна заедно с него.

Последва дълго и объркано изумление. До този момент в Редбридж не се беше случвало подобно нещо по време на политическо събрание и публиката изглежда не знаеше как да реагира. Първият човек, успял да си възвърне здравомислието, беше някакъв дребен тип с неприятен вид на третия ред, който се беше открил по време на речта на председателя с няколко безмилостни апострофа. Той скочи от стола си и се покатери върху него.

– Мъже на Редбридж! – извика той.

– Сядай! – автоматично изрева публиката.

– Мъже на Редбридж – повтори дребният тип с глас, който далеч превъзхождаше телесните му пропорции, – нима ще се доверите... нима възнамерявате да подкрепите... нима имате намерение да поверите

делата си в ръцете на човек, който наема престъпници...

– Сядай! – изкрещяха няколко гласа, но имаше и такива, които извикаха: „Слушайте, слушайте!“

– ...който наема престъпници да говорят на неговата трибуна? Мъже на Редбридж, аз...

На това място някой сграбчи дребосъка за яката на ризата и го смъкна на пода. Някой друг цапна първия по главата с чадър. Трети счупи чадъра и заби юмрук в носа насобственика му. След което всеобщото участие в търкала беше факт. Струваше ми се, че всеки се бие с всички останали, а отзад в залата групичка сериозни мислители, в които, струва ми се, разпознах обитателите на Бискит роу, беше започнала да троши столовете и да ги хвърля напосоки. Събранието окончателно се разтури, когато първата вълна се люшна към подиума. Председателят оглави ланическото бягство към моята малка врата, следван по петите от останалите важни персони. Аз се озовах някъде по средата на процесията, изпреварен от лидерите, но все пак в доста добра позиция. Последното, което видях от огромното събрание в подкрепа на кандидатурата на Лолор Клюна беше измъченото и отчаяно лице на Клюна, когато си одра пищяла в една прекатурена маса, докато се опитваше с три крачки да стигне до изхода.

Утрото на следващия ден беше ясно и прекрасно, а слънцето, докато се носехме обратно към Лондон, се усмихваше благосклонно през прозорците на нашето третокласно купе. То обаче не успяваше да предизвика ответна усмивка по лицето на Ъкридж. Той седеше в ъгъла и намръщено гледаше навън към потъналата в зеленина местност. По никакъв начин не изглеждаше благодарен че престоят му в ареста беше приключил. От устата му не се отрони и една признателна дума за бързината и съобразителността, с която бях успял да го измъкна оттам.

Постигнах това с помощта на телеграма за пет шилинги, адресирана до Кут Откачалката. Малко след закуска Ъкридж беше нахлул в стаята ми като свободен човек с информацията, че Откачалката бил изпратил телеграма па полицията на Редбридж с указания да отключат арестантската килия. По всичко обаче личеше, че той счита свободата за нещо дребно в сравнение с преживените от него страдания и сега седеше във влака и мислеше, мислеше, мислеше.

Не бях изненадан, когато първото нещо, което направи щом пристигнахме на Падингтън, беше да скочи в едно такси и да нареди на шофьора да го откара незабавно на адреса, където живееше Кут Откачалката.

Аз лично, макар и да бях достатъчно деликатен, за да не го заявя, бях на страната на Кут. Щом Ъкридж е искал да задига колите на приятелите си без да им даде никакво обяснение, смятах, че рискът е бил изцяло за негова сметка. Не виждах по силата на каква свръхестествена телепатия Кут Откачалката би могъл да знае, че изчезналият му уинчестър-мърфи е попаднал в ръцете на негов стар съученик. Ала Ъкридж, ако се съдеше по святкащия му поглед и здраво стиснати устни, да не говорим за факта, че яката му беше изскочила от копчето си, а той не си беше направил труда да я оправи, мислеше по друг начин. Когато ни въведоха в разкошната всекидневна на Откачалката, от гърдите му се откъсна дълга и дълбока въздишка като на боксьор, който чува гонга да оповестява началото на първия рунд.

Откачалката изприпка от съседната стая по пижама и халат на цветя. Очевидно не обичаше да става рано.

– О, ето ви и вас! – доволно констатира той. – Слушай, старче, ужасно се радвам, че всичко е наред.

– Наред! – Ъкридж изсумтя възбудено. Гърдите му се надуха под жълтата мушама. – Наред!

– Ужасно съжалявам, че си имал неприятности.

Ъкридж се помъчи да каже нещо, но не успя.

– Знаеш ли, че прекарах нощта на отвратителен дървен нар – най-сетне дрезгаво рече той.

– Наистина ли? Виж ти!

– Знаеш ли, че тази сутрин в полицията ми четоха конско?

– О, не!

– И разправяш, че всичко било наред!

Той беше готов да отприщи бента на красноречието си и да произнесе дълга реч, предназначена да причини срам и тревога у Кут Откачалката, защото вдигна юмрук, размаха го възбудено и преглътна един-два пъти. Но преди да се впусне в обвинителната си пледоария, домакинят го изпревари.

– Не мисля, че това е станало по моя вина – изблея Откачалката Кут, като по този начин даде израз на собствените ми чувства.

– Не мислиш, че това е станало по твоя вина? – заекна Ъкридж.

– Слушай, старче – миролюбиво подех аз. – Не исках да го казвам преди, защото ми се стори, че не беше в настроение за това, но какво друго би могъл да направи бедният човечец? Взимаш му колата без никакво обяснение...

– Какво?

– ...и той съвсем естествено си е помислил, че е открадната и е предупредил полицията да търсят крадеца. Всъщност, именно аз го посъветвах да направи това.

Ъкридж се взираше мрачно в Откачалката.

– Без никакво обяснение! – повтори той. – Ами моето писмо, дългото и прилежно написано обяснително писмо, което ти изпратих?

– Писмо?

– Да!

– Не съм получил писмо – каза Кут Откачалката.

Ъкридж злобно се изсмя.

– Сега ще започнеш да разправяш, че в пощата нещо са объркали, а? Плитко скроено, много плитко скроено. Сигурен съм, че пуснах писмото. Помня, че го сложих в джоба си именно с тази цел. Ето, то не е тук сега, а аз нося този костюм откакто заминах за Редбридж. Виж. Ето какво има в джоба...

Думите му заглъхнаха, когато погледна към плика в ръката си. Настъпи продължително мълчание. Ченето на Ъкридж бавно увисна.

– Виж ти, дявол да го вземе, как ли е станало това? – промърмори той.

Трябва да призная, че в този труден момент Кут Откачалката прояви благородство, което аз никога не бих могъл да проявя. Той само кимна съчувствено.

– И на мен самия често ми се случват подобни неща – каза той. – Така и не мога да запомня, че трябва да изпратя тези неща. Е, след като всичко е обяснено, нека пийнем по едно, старче, и да забравим станалото.

Блясъкът в очите на Ъкридж показва, че предложението беше добре дошло, но жалките останки на съвестта му не му позволяваха да изостави темата на разговора, както предлагаше неговият домакин.

– Но, кълна се в Бога, Откачалка, стари друже... – заекна той – аз, дявол да го вземе, не знам какво да кажа. Имам предвид...

Кут Откачалката вече ровеше в шкафа за изходния материал на предстоящия приятелски гуляй.

– Нито дума повече, старче, нито дума – помоли той. – Подобно нещо може да се случи на всеки. Освен това, цялата история ми се отрази общо взето добре. Оказа се дяволски щастлива за мен. Ден след като колата изчезна, в третата гонка на Кемптън Парк се състезаваше един абсолютен аутсайдер на име Открадната стока и на мен ми се стори, че този кон нарочно е изпратен. Беше като предзнаменование. Заложих

трийсет лири при двайсет и пет към едно. Хората наоколо изпадаха от смях, като видяха, че залагам на този изтощен дръглив кон и, дявол да го вземе, животното победи без всякакви усилия! Гушнах дебела пачка!

Ние шумно го поздравихме с този щастлив завършек. Ъкридж беше особено възторжен.

– Да – продължи Кут Откачалката, – спечелих седемстотин и петдесет лири. Ей така, от въздуха! Заложих при онзи нов тип, за който ми разправяше на вечерята, старче – онзи тип Айзък О'Брайън. Той направо фалира и се наложи да излезе от бизнеса. Досега ми е платил само шестстотин лири, но разправя, че имал партньор, който не участвал пряко в ръководството на фирмата или нещо подобно, и той щял да плати остатъка.

КРАЙ

© 1923 П. Г. Удхаус
© 2005 Тодор Кенов, превод от английски

P. G. Wodehouse
The Long Arm of Looney Coote, 1923

Сканиране и разпознаване: Бамбо, 2006

Публикация:

ЪКРИДЖ. 2005. Изд. Кронос, София. Превод: от англ. Тодор Кенов. Формат: 20 см.
Страници: 256. ISBN: 954-8516-97-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2163>]